

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

№ 1 ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΚΛΕΙΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα πέντε κλειδιά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λένα Μαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Λένα Μαντά, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Sarah Akers/Arcangel
© Εικονιδίου εξωφύλλου: Svetlana Prikhnenko/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014, 80.000 αντίτυπα
Δεύτερη έκδοση: Φεβρουάριος 2018, 129η χιλιάδα

ISBN 978-618-01-2491-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ
ΚΛΕΙΔΙΑ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ ΜΑΝΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Βαλς με δώδεκα θεούς, 2005

Θεανώ, η Λύκαινα της Πόλης, 2006

Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι, 2007

Η άλλη πλευρά του νομίσματος, 2008

Έρωτας σαν βροχή, 2009

Το τελευταίο τσιγάρο, 2010

Δεν μπορεί, θα στρώσει! (διηγήματα), 2010

Χωρίς χειροκρότημα, 2011

Όσο αντέχει η ψυχή, 2012

Με λένε Ντάτα, 2013

Ήταν ένας καφές στη χόβολη, 2014

Τα πέντε κλειδιά, 2014

Μια συγγνώμη για το τέλος, 2015

Όσα ήθελα να δώσω (διηγήματα), 2015

Η εκδίκηση των αγγέλων, 2016

Γράμμα από χρυσό, 2017

Προλογικό σημείωμα του εκδότη

Όταν τον Σεπτέμβριο του 2004 γνώρισα πρώτη φορά τη Λένα Μαντά, κατά την υπογραφή του συμβολαίου για το βιβλίο της *Βαλς με δώδεκα θεούς*, τίποτα δεν προμήνυε ότι αυτή η συνάντηση θα ήταν η απαρχή μιας μακρόχρονης συνεργασίας. Είχα στα χέρια μου ένα σύγχρονο μυθιστόρημα κοινωνικού περιεχομένου, με καλοστημένους χαρακτήρες, πλοκή, ανατροπές και συναίσθημα, και απέναντί μου μια κυρία γελαστή, δυναμική, έξυπνη και προσγειωμένη. Δεν μπορούσα, βέβαια, τότε να προβλέψω ότι ο συγκεκριμένος συνδυασμός θα οδηγούσε σε αυτό που πολλά ΜΜΕ έχουν αποκαλέσει «εκδοτικό φαινόμενο Λένα Μαντά», ούτε ότι η επαγγελματική μας σχέση θα εξελισσόταν σταδιακά σε σχέση ζωής. Πρωτοφανή για τα ελληνικά δεδομένα η αγάπη των αναγνωστών για την ίδια και τα βιβλία της, αλλά και ο σεβασμός των βιβλιοπωλών και των ομοτέχνων της απέναντι στο ήθος και στον ακέραιο χαρακτήρα της. Ο επαγγελματισμός της, η εργασιομανία της, το πάθος και το μεράκι της μοναδικά. Οι αριθμοί που συνοδεύουν το όνομά της, από τις πωλήσεις των βιβλίων της μέχρι τις κριτικές που δημοσιεύονται από τους αναγνώστες της, πραγματικά εντυπωσιακοί. Η Λένα Μαντά αποτελεί ένα τεράστιο κεφάλαιο για τις Εκδόσεις Ψυχογιός, αλλά και για τον ελληνικό εκδοτικό χώρο εν γένει. Και της αξίζει.

Θάνος Ψυχογιός

Στον άντρα μου

Λίγα λόγια από μένα...

Αυτό κι αν ήταν αλλόκοτο βιβλίο! Από πού να αρχίσω και πού να τελειώσω... Δεν ήθελε να ξεκινήσει με τίποτα, δεν μπορούσε να τελειώσει με τίποτε! Ας τα πάρω, όμως, από την αρχή...

Πρώτα απ' όλα, όταν γεννήθηκε η ιδέα, την απέρριψα! Από πού κι ως πού εγώ να γράψω κάτι που, αν δεν ήταν αστυνομικό, είχε πάντως τις... αποχρώσεις του; Πώς θα κατάφερνα κάτι που πάντα φοβόμουν; Έριξα την προσοχή μου σε κάτι άλλο που σκέφτομαι από καιρό. Ούτε αυτό ήθελε να βγει, όμως!

Και ξαφνικά στην έκθεση βιβλίου στο Ζάππειο μια αναγνώστρια, η Ειρήνη, φεύγοντας, μου είπε κάτι που θεώρησα πως, αν δεν ήταν σημάδι, του έμοιαζε αρκετά. Μου δήλωσε: «Πολύ θα ήθελα να σε δω και σε κάτι αστυνομικό!» Αυτό ήταν... Εκείνη τη στιγμή ήξερα ότι θα έγραφα το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Ή έτσι νόμισα τουλάχιστον...

Όλα εναντίον μου! Κοσμογονικές αλλαγές, ανατροπές, πολλές στεναχώριες στο φιλικό μου περιβάλλον με γονάτισαν στην κυριολεξία. Με πολύ κόπο έπιασα το νήμα, κι εδώ χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον γιο μου, τον Αλέξανδρο. Το παλικάρι μου πέρασε ώρες να συζητάει μαζί μου κάθε πιθανή εκδοχή του βιβλίου, με συμβούλευε, με βοηθούσε να μην κάνω λάθη, μου έδινε ιδέες, με ενθάρρυνε και με έκανε να συνεχίζω. Αρκετές φορές έπαχνε στο διαδίκτυο λεπτομέρειες που χρειαζόμουν και μου τις παρουσίαζε, δίνοντάς μου ακόμα ένα κίνητρο να προχωρήσω. Πρώτη φορά μέχρι και η κόρη μου κινητοποιήθηκε, είχε λόγο και άποψη ως προς την ιστορία. Ξαφνικά έγιναν... οικογενειακή υπόθεση τα πέντε κλειδιά!

Κι όταν επιτέλους ολοκληρώθηκε το βιβλίο, όταν έγραψα τη λέξη «τέλος», τότε συνειδητοποίησα πόσο μεγάλη αλήθεια είναι αυτό που λέω πάντα: δεν υπάρχει καλύτερο ταξίδι μυαλού από αυτό που μόνο ένα βιβλίο μπορεί να προσφέρει! Τα πέντε κλειδιά με κράτησαν όρθια και λειτουργική. Το μυαλό έφευγε μακριά, γινόταν ένα με την ηρωίδα και τις αγωνίες της. Η Λένα δεν υπήρχε εκείνες τις ώρες...

Γι' αυτό και αφιερώνω το συγκεκριμένο βιβλίο εξ ολοκλήρου στον άντρα μου και στα παιδιά μου και τους ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου που είναι δίπλα μου σε κάθε βήμα...

Λένα Μαντά

Εισαγωγή

Λάθος... Λάθος. Όλο το σκηνικό ήταν λάθος... Ο ήλιος έκαιγε, η μέρα ήταν ζεστή, απόλυτη ησυχία επικρατούσε, όλα φάνταζαν γαλήνια, κι όμως κάτι δεν ήταν σωστό. Έψαξε μέσα στο ταραγμένο της μυαλό να βρει τι ήταν αυτό που την ενοχλούσε. Πιο πολύ ήταν η ησυχία τελικά. Τέτοια ώρα η Μαργαρίτα, το μικρό λευκό της λουλουδάκι, έπρεπε να παίζει ξέγνοιαστη στον κήπο, με τα μάγουλά της κατακόκκινα από τα τρεχαλητά με τους φανταστικούς της φίλους, τα ξεφωνητά της να ακούγονται τριγύρω και την Κατερίνα να τρέχει πίσω της να την προλάβει. Εκεί τελικά ήταν το λάθος. Το σπίτι έδειχνε ακατοίκητο· μέχρι και τα παραθυρόφυλλα ήταν ερμητικά κλειστά. Προσπάθησε να ανασκαλέψει τη μνήμη της. Ίσως το παιδί και η νταντά του είχαν να πάνε κάπου. Της το είχε πει η Κατερίνα, κι εκείνη το είχε ξεχάσει. Κενό...

Καμία υπενθύμιση για μια προγραμματισμένη έξοδο των δυο τους δεν ήρθε για να καταπολεμήσει αυτό το καρδιοχτύπι που άρχισε να σχηματίζει κόμπο στον λαιμό της και να εμποδίζει τις ανάσες της να βγαίνουν ρυθμικές.

Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και ξαφνικά της φάνηκε πολύ πιο βαριά απ' ό,τι συνήθως. Έλυσε τη ζώνη της και γλίστρησε έξω από το μεγάλο όχημα. Την είχε πονέσει όταν πριν από δέκα χρόνια της επιβλήθηκε να απαρνηθεί το μικρό, χαριτωμένο αυτοκινητάκι της και να κυκλοφορεί με κάποιο από τα πανάκριβα και θηριώδη αυτοκίνητα που της παρείχε ο άντρας της και που ταίριαζαν με την κοινωνική τους θέση και την οικονομική τους επιφάνεια. Θα ήταν τρομερά υποτιμητικό η σύζυγος του Ορέστη Δελμούζου να οδηγεί το ίδιο αυτοκίνητο με

οποιαδήποτε κοινή θνητή. Οι διαμαρτυρίες της καταποντίστηκαν από το βάρος των επιχειρημάτων του Ορέστη αλλά και από τη σταθερή του απόφαση να της επιβάλει τον τρόπο ζωής του. Άλλωστε, κάπως έτσι κανονίστηκαν όσα την αφορούσαν, και από ξέγνοιαστη και ερωτευμένη κοπέλα βρέθηκε να κατοικεί σ' ένα καλά φυλασσόμενο φρούριο στην Πολιτεία, ανάμεσα σε μια στρατιά υπηρέτες και σωματοφύλακες, που οι μεν έτρεχαν να προλάβουν κάθε της επιθυμία και οι δε την ακολουθούσαν σε κάθε της βήμα. Κάθε Τρίτη και Πέμπτη, τα τελευταία τέσσερα χρόνια, επινοούσε καθετί για να ξεφεύγει και να τρέχει εκεί όπου ο μικρός θησαυρός, και το μεγάλο της μυστικό ταυτόχρονα, την περίμενε με ανοιχτή την αγκαλιά της. Μόνο που σήμερα η πόρτα παρέμενε κλειστή, και η ησυχία τής τρυπούσε τα αυτιά, την ενοχλούσε, την τρέλαινε.

Με γρήγορα βήματα πλέον προχώρησε προς το μικρό σπίτι με τα κλειδιά της στα χέρια. Ακόμα και ο ήχος της πόρτας την ώρα που την άνοιγε είχε κάτι που δεν της άρεσε. Απόλυτη σιωπή επικρατούσε. Ή μήπως όχι; Τι ήταν αυτοί οι πνιχτοί ήχοι που άκουγε; Μπήκε στο σκοτεινό σπίτι με το σώμα της τεντωμένο σαν χορδή. Αγνόησε τον πόνο στο πόδι της, όταν κάπου χτύπησε, και βάδισε στον διάδρομο. Μια μικρή στάση για να αφουγκραστεί, να καταλάβει από πού έρχονταν οι υπόκωφοι ήχοι, οι μόνοι που πρόδιδαν ότι το σπίτι δεν ήταν εντελώς έρημο. Θαρρείς και κάποιος προσπαθούσε να τη φωνάξει, κι όλο αυτό ακουγόταν από την αποθηκούλα στο βάθος του διαδρόμου, δίπλα από την κουζίνα. Με την ανάσα της να βγαίνει διαρκώς πιο δύσκολα άνοιξε διάπλατα την πόρτα, και το θέαμα που αντίκρισε την εμπόδισε να βγάλει την κραυγή που ανέβηκε στα χείλη της. Στον μικρό και σκοτεινό χώρο, δεμένη χειροπόδαρα και φιμωμένη καλά, βρισκόταν η Κατερίνα, η νταντά της Μαργαρίτας, με τα μάτια διεσταλμένα από τον φόβο και γεμάτα δάκρυα, ενώ από τη μύτη της κυλούσε ένα ματωμένο ρυάκι που κατέληγε στο σφραγισμένο στόμα της.

Δεν είχε την πολυτέλεια να λιποθυμήσει. Έλυσε με νευρικές κινήσεις πρώτα το μαντίλι που έφραζε το στόμα της κοπέλας και μετά ασχολήθηκε με τα χέρια και τα πόδια της. Ελεύθερη από τα δεσμά της, η Κατερίνα έπεσε στην αγκαλιά της νέας γυναίκας που την είχε ελευθερώσει κλαίγοντας γοερά.

«Κυρία Κυβέλη...» έλεγε ανάμεσα στους λυγμούς της. «Συγγνώμη, κυρία Κυβέλη... Δεν... δεν ξέρω πώς... πώς έγινε. Δε φαντάστηκα... Δεν ήξερα...»

«Πάψε!» της φώναξε η γυναίκα και την τράνταξε. «Τι έγινε; Πού είναι το παιδί;» ζήτησε να μάθει, αλλά ολοφάνερα η Κατερίνα ήταν σε κατάσταση σοκ και δε θα τη βοηθούσε, τουλάχιστον προς το παρόν.

Με την αγωνία να καταφέρει γερές δαγκωματιές στην ψυχή της, παράτησε την κοπέλα και άρχισε να ψάχνει το υπόλοιπο σπίτι. Στο δωμάτιο της μικρής επικρατούσε τάξη, όπως και σε όλους τους χώρους. Κανένα σημάδι ζωής δε φανέρωνε ότι μπορεί να κρυβόταν ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρονών στα λίγα τετραγωνικά του. Ξαναγύρισε κοντά στην Κατερίνα, που, παραπατώντας, είχε φτάσει μέχρι την κουζίνα. Την άρπαξε από τα μπράτσα και την τράνταξε πάλι ελαφρά.

«Κατερίνα, προσπάθησε να συνέλθεις και πες μου πού είναι το παιδί...»

Κατέβαλε titάνια προσπάθεια για να ακουστεί ήρεμη, όταν το μόνο που ήθελε ήταν να ουρλιάξει. Η Κατερίνα, όμως, βρισκόταν στα πρόθυρα κατάρρευσης, δεν ήταν σε θέση να μιλήσει. Με νευρικές κινήσεις την έβαλε να καθίσει, της έδωσε ένα ποτήρι νερό και με μια πετσέτα της σκούπισε τα αίματα από τη μύτη. Πρόσεξε πως υπήρχε κι ένα καρούμπαλο στην κορυφή του κεφαλιού της, ενώ ήταν φανερό πως όποιος την έδεσε είχε σφίξει από τον υπερβολικό ζήλο του τόσο πολύ τα χέρια της, ώστε οι καρποί της ήταν μελανιασμένοι. Την ξαναρώτησε τι είχε συμβεί, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση, και ο θυμός παραμέρισε κάθε άλλο συναίσθημα. Αυτήν τη φορά άρπαξε την κοπέλα, την

έσθησε όρθια στα πόδια της και η φωνή της σκαρφάλωσε μέχρι την υστερία όταν της μίλησε.

«Κατερίνα, λέγε γιατί θα σε σκοτώσω! Πού είναι η Μαργαρίτα;»

Χωρίς να σηκώνει τα μάτια της από το πάτωμα, όπου τα είχε καρφωμένα, η Κατερίνα ξέσπασε σε νέα κλάματα και ανάμεσα στα αναφιλητά της έδωσε την απάντηση.

«Την πήραν, κυρία Κυβέλη... Την πήραν!»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια η γυναίκα, πήρε βαθιά ανάσα για να καταπολεμήσει την ξαφνική ναυτία και ύστερα έσφιξε κι άλλο τα μπράτσα της κοπέλας.

«Ποιοι την πήραν, Κατερίνα; Μίλα επιτέλους! Τι έγινε εδώ μέσα;»

Δε χρειάστηκαν παρά λίγα λεπτά για να πάρει τις εξηγήσεις που ζητούσε, οι οποίες ήταν λίγες και συγκεχυμένες. Όπως κάθε μέρα, οι δυο τους έπαιρναν πρωινό στην κουζίνα. Χτύπησε η πόρτα, κι ενώ η άγνωστη φωνή της έλεγε πως έπρεπε να παραλάβει κάποιο δέμα από την κυρία Κυβέλη Δελμούζου, μόλις άνοιξε, όρμησαν μέσα δύο άντρες με κουκούλες, τη χτύπησαν, την έδεσαν και την έκλεισαν στην αποθήκη. Άκουσε τις φωνές τους, το κλάμα της Μαργαρίτας και αμέσως μετά την πόρτα να κλείνει. Δεν ήξερε να της πει τίποτα περισσότερο, αλλά δε χρειάζοταν κιόλας. Η Κυβέλη ξέσφιξε τη λαβή της, και η κοπέλα σωριάστηκε σαν άδειο σακί στην καρέκλα πίσω της, μόνο που τη μιμήθηκε και η ίδια. Το κεφάλι της έκαιγε, τα μάτια της έτσουζαν, η ανάσα της ένας ρόγχος που δεν έλεγε να βγει. Τι είδους επιπτώσεις ήταν αυτός που δεν την άφηνε να ξυπνήσει, όσο κι αν το ήθελε; Επειδή αληθινό δε γινόταν να είναι όλο αυτό. Μόνο επιπτώσεις... Τα ερωτήματα άρχισαν να στροβιλίζονται εντός της. Γιατί τη Μαργαρίτα; Ποιοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την ύπαρξή της και αποφάσισαν να δράσουν με αυτό τον τρόπο; Επιπλέον, πώς γνώριζαν τη σχέση της με το μικρό λευκό λουλουδάκι και τα οφέλη που θα τους απέφερε η αρπαγή της; Και το παιδί; Ήταν

άραγε καλά; Για πόσο; Οι απαγωγείς πολλές φορές δεν άφηναν ζωντανά τα θύματά τους, ακόμα κι αν είχαν πάρει όσα λύτρα ζητούσαν. Στην τελευταία σκέψη τίναξε με απόγνωση το κεφάλι της, σε μια προσπάθεια να διώξει από το μυαλό της την αποτρόπαια ιδέα.

«Κυρία Κυβέλη, τι θα κάνουμε τώρα;» τόλμησε να ρωτήσει η Κατερίνα και η φωνή της τσάκισε. «Θα καλέσετε την αστυνομία;»

«Όχι! Δηλαδή δεν ξέρω... Κάτι πρέπει να κάνω. Αλλά τι; Αν αυτοί μάθουν ότι κάλεσα την αστυνομία, μπορεί να της κάνουν κακό! Θεέ μου, γιατί;»

Η τελευταία ερώτηση, σαν από μόνη της, κατάφερε επιτέλους να ελευθερώσει τα δάκρυα που τόση ώρα παρόμεναν εγκλωβισμένα στα μάτια της, και δίχως καμία αυτοσυγκράτηση πλέον το κλάμα έγινε θρήνος, με την κοπέλα δίπλα της να συμπάσχει και να κλαίει κι εκείνη σιωπηλά. Δεν μπορούσε καν να κοιτάξει την εργοδότηριά της. Οι τύψεις αντάμωναν την ανησυχία για το μικρό κορίτσι που είχε εξαφανιστεί και που τόσο πολύ αγαπούσε. Το είχε πάρει στα χέρια της νεογέννητο και δεν το άφησε λεπτό από κοντά της όλα αυτά τα χρόνια. Ήταν μια δεύτερη μάνα. Ή μήπως η πρώτη, αφού η φυσική μπορούσε να είναι απλώς επισκέπτρια;

«Κυρία Κυβέλη, συγγνώμη... Εγώ δεν...» προσπάθησε να πει, αλλά η δυνατή φωνή της εργοδότηριάς της τη σταμάτησε.

«Σκασμός! Άσε με να σκεφτώ, Κατερίνα. Τι ώρα έγινε όλο αυτό;»

«Λίγο πριν από τις εννιά...»

Κοίταξε το ρολόι της. Κόντευε δώδεκα. Σηκώθηκε και πήγε προς την τσάντα της. Αναζήτησε το κινητό της, αλλά δε βρήκε καμία κλήση. Οι απαγωγείς δεν είχαν επικοινωνήσει ακόμα. Έπρεπε πρώτα να τοποθετήσουν σε κάποιο ασφαλές χώρο το θύμα τους, σκέφτηκε, και επιπλέον αυτό που επιδίωκαν ίσως ήταν να της σπάσουν τα νεύρα, ώστε να υποκύψει αμέσως σ' αυτό που θα της ζητούσαν. Κοίταξε γύρω της κι ένιωσε τους τοίχους να

την πλησιάζουν, να στενεύουν για να τη συνθλίψουν, το οξυγόνο σωνόταν στα σωθικά της. Πού να ήταν τώρα η μικρή; Την είχαν χτυπήσει; Σίγουρα θα την είχαν δεμένη, κι εκείνη θα φοβόταν. Ίσως έκλαιγε, τη ζητούσε. Ο πανικός άρχισε να φουσκώνει σαν κύμα και να πλημμυρίζει το σύστημά της και φοβήθηκε ότι θα λιποθυμούσε. Μια βαθιά ανάσα έδωξε την τάση λιποθυμίας κι έφερε τη μάταιη ανάγκη να τρέξει, να ψάξει μόνη της, να βρει η ίδια τη Μαργαρίτα. Το πρώτο βήμα προς την έξοδο έγινε, αλλά στο δεύτερο είχε κιόλας σταματήσει. Το μυαλό της αναγνώριζε πως μια τέτοια κίνηση ήταν ανέλπιδη.

Ο ήχος του κινητού της την έκανε να αναπηδήσει. Κοίταξε την οθόνη και αναστέναξε. Πολύ κακός συγχρονισμός... Πήρε βαθιά ανάσα πριν απαντήσει και προσπάθησε να ελέγξει τη φωνή της, να ακουστεί ήρεμη.

«Έλα, Ορέστη», είπε κοφτά.

«Πού είσαι;»

«Τι θες;»

Μόνο ερωτήσεις. Καμία απάντηση...

«Τα παιδιά μου είπαν ότι πάλι έφυγες μόνη σου».

«Ναι. Είναι Πέμπτη, νομίζω, και ξέρεις το πρόγραμμα μου!»

«Το ότι δέχτηκα αυτό τον γελοίο όρο σου δε σημαίνει ότι μ' αρέσει κιόλας! Θ' αργήσεις;»

«Δε νομίζω... Και τώρα σε κλείνω, επειδή δεν κάνει να μιλάω με τη μάσκα που μου έχουν βάλει! Θα τα πούμε το βράδυ».

Δεν περίμενε να της πει τίποτε άλλο. Τα αποθέματα της ψυχραιμίας της εξανεμίζονταν και το έκλεισε. Πλήρωνε πολλά στην αισθητική της για να την κάνει συνένοχο. Υποτίθεται ότι δύο φορές την εβδομάδα περνούσε το κατώφλι της κι έμενε εκεί όσες ώρες ήταν απαραίτητο κι έπειτα από μαραθώνιες συζητήσεις και λογομαχίες είχε αποσπάσει το προνόμιο να πηγαίνει ασυνόδευτη. Τέσσερα χρόνια τώρα ζούσε μέσα στο ψέμα, ήταν εγκλωβισμένη στην υποκρισία της, στο σκηνικό που η ίδια είχε δημιουργήσει, και τώρα το πλήρωνε η μόνη που δεν έφταιγε, η Μαργαρίτα...

Το στήθος της πονούσε από την έλλειψη οξυγόνου. Από την κουζίνα η Κατερίνα ακουγόταν να κλαίει σιγανά. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον μικρό και φροντισμένο κήπο. Ο ήλιος είχε χαθεί πια, βαριά μολυβένια παραπετάσματα τον έκρυβαν, και η ατμόσφαιρα μύριζε βροχή. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τα σύννεφα να κρέμονται απειλητικά από πάνω της. Απόρησε με τον εαυτό της που μπορούσε ακόμα να προσέχει λεπτομέρειες του ουρανού. Μεγάλες μπάλες φτιαγμένες από βαμβάκι ταξίδευαν βιαστικές, για να ανταμώσουν τον ήδη συσσωρευμένο όγκο, που γινόταν όλο και πιο μαύρος, και μόλις έφταναν και στριμώχνονταν, έπαιρναν και το χρώμα του. Σαν ένα τεράστιο παζλ, φτιαγμένο από λευκά, γκριζα και μαύρα κομμάτια. Ανάμεσα από τις σχισμές τους γλιστρούσε το φως του ήλιου, σχηματίζοντας σε κάποιες μεριές ένα απόκοσμο στέμμα από τις αχτίδες που προσπαθούσαν να διαπεράσουν το εμπόδιο, να φτάσουν στη γη, να δηλώσουν τη φωτεινή του παρουσία και να θυμίσουν πως εκείνος ήταν ο αφέντης του ουρανού και τα σύννεφα απλοί επισκέπτες.

Ήταν μόνη, το γνώριζε. Δεν είχε πού να στραφεί, σε ποιον να μιλήσει, από πού να ζητήσει βοήθεια και ίσως οι απαγωγείς το ήξεραν και πόνταραν στην αδυναμία της. Η απαγωγή της Μαργαρίτας έπρεπε να παραμείνει μυστική, όπως και η ύπαρξή της. Τα χέρια της ήταν δεμένα, η ίδια φμωμένη. Όχι τώρα, αλλά εδώ και πολλά χρόνια. Η ανίσχυρη λύσσα που ένιωθε δε θα τη βοηθούσε. Δικά της τα λάθη, και τώρα άρχιζε να τα πληρώνει. Δεν υπήρχαν δικαιολογίες για ό,τι είχε κάνει και κυρίως για ό,τι είχε δεχτεί να της κάνουν. Ένιωθε θυμό για τους γονείς της, για τον Ορέστη, ακόμα και για κείνον, τον άλλο. Τον τόσο μακρινό...

«Κυρία Κυβέλη, βραχήκατε. Θα κρουολογήσετε...»

Αν και χαμηλή η ένταση στη φωνή της Κατερίνας, ήταν αρκετή για να τη συνεφέρει. Κοίταξε γύρω της. Είχε απλωθεί πλέον σκοτάδι, ο ήλιος είχε χάσει προσωρινά τη μάχη, η καταιγίδα λυσσομανούσε γύρω της, αλλά εκείνη δεν το είχε καταλάβει. Τα ρούχα κολλούσαν πάνω της, παγωμένη βροχή και καυτά δά-

κρυα έσμιγαν στο πρόσωπό της. Αφέθηκε στα χέρια της Κατερίνας, που την οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού και βιάστηκε να την απαλλάξει από τα βρεγμένα ρούχα και να σκουπίσει τα μαλλιά της με μια πετσέτα. Την έντυσε με δικά της ρούχα, και αμέσως μετά στα χέρια της Κυβέλης βρέθηκε ένα φλιτζάνι καυτό τσάι. Το έφερε μηχανικά στα χείλη της και αισθάνθηκε το υγρό να κατακλύζει, να αναζωογονεί το παγωμένο της κορμί και να λακτίζει το ναρκωμένο από το σοκ μυαλό της. Δεν μπορούσε να κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια. Έπρεπε κάτι να κάνει. Οι ώρες περνούσαν, πιο δύσκολα για τη Μαργαρίτα της, ήταν σίγουρη. Το παιδάκι θα είχε τρελαθεί από τον φόβο του. Ο πανικός επέστρεψε. Γιατί δεν της τηλεφωνούσαν επιτέλους; Γιατί δεν επικοινωνούσαν μαζί της, να της πουν τι θέλουν ώστε να το πάρουν κι εκείνη να αγκαλιάσει και πάλι το λατρεμένο κορμάκι; Σηκώθηκε απότομα. Ίσως οι απαγωγείς έρχονταν σε επαφή μαζί της μόλις επέστρεφε στο σπίτι της. Ίσως αυτό περιέμεναν... Η τελευταία σκέψη, όμως, συμπαρέσυρε και ανέδειξε το αυτονόητο: την παρακολουθούσαν και ήξεραν τις κινήσεις της. Το μυαλό της άρχισε αργά αργά να λειτουργεί. Παρακολουθούσαν τους πάντες, μαζί και το παιδί. Γνώριζαν το πρόγραμμα όλων, όπως επίσης και το γεγονός ότι η ύπαρξη της Μαργαρίτας ήταν μυστική. Ποιος, όμως; Στράφηκε στην Κατερίνα.

«Σε ποιον μιλούσες;» τη ρώτησε αγριεμένη. «Σε ποιον είχες πει για τη Μαργαρίτα και τη σχέση της μαζί μου;»

«Σε κανέναν, κυρία Κυβέλη... Σας το ορκίζομαι!» βιάστηκε να τη διαβεβαιώσει η κοπέλα τρέμοντας. «Όλοι στο χωριό ήξεραν πως είμαι χήρα και μεγαλώνω μόνη μου το κοριτσάκι μου! Δεν είχα και πολλά πάρε δώσε. Μόνο όταν κατεβαίναμε με τη μικρή για ψώνια. Ούτε οι γονείς μου δεν ξέρουν πού βρίσκομαι και τι κάνω!»

Το τέλος της μικρής απολογίας ήρθε με νέα αναφιλητά, που τέντωσαν ακόμα περισσότερο τα νεύρα της Κυβέλης.

«Σταμάτα να κλαις και συγκεντρώσου σ' αυτά που σε ρωτάω!» τη διέταξε, και το κλάμα κόπηκε μαχαίρι. «Ήρθε κανείς εδώ τον τελευταίο καιρό;»

«Κανένας!»

«Ούτε κάποιος που δήθεν είχε χάσει τον δρόμο και ζητούσε οδηγίες; Θυμήσου, Κατερίνα!»

«Όχι, σας λέω! Μόνο σήμερα χτύπησαν την πόρτα μας, για να μου παραδώσουν κάτι που είχατε στείλει εσείς. Καταραμένη η ώρα που άνοιξα!»

«Και δε σκέφτηκες ότι, αφού σήμερα ήταν η μέρα που θα ερχόμουν, δεν είχα λόγο να στείλω κάτι; Δε σου πέρασε από το μυαλό ότι τέσσερα χρόνια τώρα δεν το είχα κάνει ποτέ;»

«Όχι! Γι' αυτό αναθεματίζω τον εαυτό μου. Επειδή φάνηκα τόσο ανόητη!»

«Αν πάθει κάτι το παιδί, ίσως πιάσουν και οι κατάρες σου. Θα σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, Κατερίνα!»

Τα μάτια της, έτσι όπως ακουμπούσαν πάνω στην τρομαγμένη κοπέλα, στένεψαν, τα δόντια της έτριζαν και εννοούσε κάθε λέξη. Αν πάθαινε κάτι η Μαργαρίτα, δεν είχε τίποτα να φοβάται πια και θα πλήρωναν όλοι γύρω της, είτε έφταιγαν είτε όχι...

Το μισοσκοτεινό σπίτι φωτίστηκε από τη στιγμιαία λάμψη μιας αστραπής. Την ώρα που ακούστηκε ο κεραυνός κι έκανε τα τζάμια να τρίζουν, η Κυβέλη ήταν ήδη στην πόρτα, με την Κατερίνα ξοπίσω της.

«Πού πάτε, κυρία Κυβέλη;» τη ρώτησε πανικόβλητη.

«Σπίτι μου! Κάτι μου λέει πως αυτό περιμένουν οι απαγωγείς για να επικοινωνήσουν μαζί μου».

«Κι εγώ;» Η κοπέλα έτρεμε από τον φόβο της. «Δεν μπορώ να μείνω εδώ, φοβάμαι! Πάρτε με μαζί σας, κυρία Κυβέλη, σας παρακαλώ...»

Το χέρι της έμεινε μετέωρο στην πόρτα, αλλά το μυαλό της πέταξε σε όλα τα εμπόδια που έπρεπε να υπερπηδήσει αν υποχωρούσε στην έκκληση της Κατερίνας. Πώς θα δικαιολογούσε την

ύπαρξή της στον Ορέστη; Τι εξηγήσεις θα μπορούσε να δώσει για την ταυτότητά της; Ήταν πολύ πιο νέα από την ίδια για να της προσφέρει το άλλοθι της φίλης. Επιπλέον, δεν υπήρχε φίλη της που να μην τη γνωρίζει ο Ορέστης, και η περίπτωση της συγγένειας, έστω και μακρινής, ήταν εκτός συζήτησης, δεδομένου ότι θα είχε να αντιμετωπίσει και τους γονείς της.

Άφησε το χέρι της να πέσει, χωρίς τελικά να αγγίξει το πόμολο της πόρτας, οι ώμοι της την πόνεσαν από το βάρος που κουβαλούσε και η ψυχή της άδειασε για μία ακόμα φορά συνειδητοποιώντας πόσο μόνη ήταν σε όλο αυτό. Ούτε οι γονείς της ήξεραν την αλήθεια. Ούτε σ' αυτούς μπορούσε να στραφεί για βοήθεια. Έσφιξε τις γροθιές της. Θα τα κατάφερνε και πάλι. Δεν είχε περιθώρια να αφηθεί σε μια ήττα που θα κόστιζε ίσως και τη ζωή της Μαργαρίτας. Η Κατερίνα ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξερε, που μπορούσε να συμμαριστεί τα όσα ένιωθε, που ίσως θα μπορούσε να τη βοηθήσει σε όσα την περίμεναν και επιπλέον ήταν ένας κρίκος που την έδενε με τη μικρή. Ναι, θα ερχόταν μαζί της και είχε περίπου μία ώρα στη διάθεσή της, όσο θα διαρκούσε η διαδρομή για το σπίτι, μέχρι να βρει μια καλή δικαιολογία για τη νέα παρουσία δίπλα της.

«Εντάξει, θα έρθεις μαζί μου... Αλλά πρόσεχε! Στον δρόμο θα σου εξηγήσω τι θα πούμε σε όλους. Και δε θα σου ξεφύγει ούτε λέξη!»

«Σας το ορκίζομαι! Θα κάνω ό,τι μου πείτε. Μόνο να μη μείνω μόνη μου εδώ!»

Δεν την άφησε να πάρει ούτε τα ρούχα της. Τώρα βιαζόταν να βρεθεί στο σπίτι της. Σε όλη τη διαδρομή οδηγούσε με τα χέρια να σφίγγουν τόσο το τιμόνι, ώστε οι αρθρώσεις της είχαν γίνει κάτασπρες, ενώ δίπλα της η Κατερίνα έδειχνε να κρατάει την αναπνοή της. Βγήκαν στην εθνική οδό Αθηνών-Λαμίας, και στα διόδια Αφιδνών η κοπέλα που της έδωσε την απόδειξη της έριξε ένα βλέμμα όλο απορία. Ίσως έφταιγαν τα χέρια της, που έτρεμαν όταν έδινε το αντίτιμο, ίσως το χρώμα στο πρόσωπό

της, που ήταν πελιδνό, ή ίσως της έκανε εντύπωση που η συνοδηγός εκείνου του πανάκριβου αυτοκινήτου καθόταν τόσο ξαλωμένη κοντά στο παράθυρο και τόσο τρομαγμένη, ενώ ήταν φανερό πως ήταν χτυπημένη στο πρόσωπο. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως θα έπρεπε να ειδοποιήσει κάποιον, ίσως την αστυνομία, να κάνει έναν έλεγχο, αλλά η ουρά που περίμενε, καθώς και κάποιοι ανυπόμονοι οδηγοί που κόρναραν εκνευρισμένοι την έκαναν να ξεχάσει το περιστατικό και το παράξενο αυτοκίνητο και να συγκεντρωθεί στη δουλειά της. Στο κάτω κάτω είχε τα δικά της προβλήματα. Δεν είχε χρόνο να ασχολείται με κάθε παράδοξο που έβλεπε· και δεν ήταν λίγα όσα αντιμετώπιζε στο πόστο της...

Λίγο πριν στρίψουν στον δρόμο που θα τις οδηγούσε στο φρούριο που είχε για σπίτι, η Κυβέλη άναψε τα αλάρι κι έκανε δεξιά. Η Κατερίνα κοίταξε γύρω της.

«Φτάσαμε;» ρώτησε και ήταν η πρώτη φορά που άνοιγε το στόμα της από την ώρα που ξεκίνησαν.

«Όχι ακόμη. Αλλά πρέπει να συνεννοηθούμε για τις εξηγήσεις που σίγουρα θα μας ζητηθούν. Εξάλλου πρέπει να μάθεις και κάποια πράγματα για τη ζωή μου... Είμαι παντρεμένη με τον Ορέστη Δελμούζο. Δεν πρόκειται για συνωνυμία, όπως σου είχα πει στο παρελθόν όταν με ρώτησες για το επίθετό μου».

Τα μάτια της κοπέλας απέναντί της έγιναν τεράστια στο άκουσμα των λόγων της. Ήταν αναμενόμενη η αντίδραση και δεν της έκανε εντύπωση. Όποιος άκουγε το όνομα «Ορέστης Δελμούζος» αντιδρούσε με αυτό τον τρόπο. Μήπως κι εκείνη το ίδιο δεν είχε κάνει κάποτε; Ή μήπως ο πολύς και σπουδαίος πατέρας της, ο τότε υπουργός Ηλίας Παπαδάτος, δεν είχε υποταχθεί στη δύναμη του απροσμέτρητου χρήματος που συνόδευε το συγκεκριμένο πρόσωπο; Το όνομα του συζύγου της ήταν γνωστό, φιγουράριζε στη λίστα με τους πιο πλούσιους ανθρώπους στον κόσμο του περιοδικού *Forbes*.

«Όπως κατάλαβες, αυτοί που πήραν τη Μαργαρίτα ήξεραν

ακριβώς τι έκαναν», συνέχισε η Κυβέλη, χωρίς να δώσει τον χρόνο στην κοπέλα να αφομοιώσει όσα είχε ακούσει.

«Και το παιδί;» τόλμησε να αρθρώσει η Κατερίνα, αλλά η εργοδότριά της δεν της το επέτρεψε.

«Δεν είναι του συζύγου μου, και δε σ' αφορούν οι λεπτομέρειες! Κανένας δεν ξέρει την ύπαρξή του και δεν πρέπει να τη μάθει. Ό,τι κάνω θα το κάνω μόνη μου, κι εσύ θα με βοηθήσεις όπως κι όπου μπορείς! Γι' αυτό σε πήρα μαζί μου. Εδώ ερχόμαστε τώρα, στη δικαιολογία που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για σένα! Είσαι μια κακοποιημένη κοπέλα την οποία φιλοξενώ. Ο σύζυγός μου γνωρίζει ότι συμμετέχω σε διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις. Το απαιτεί άλλωστε, επειδή κάνει καλό στην εικόνα του, και δε θα ρωτήσει πολλά. Βλέπεις, ο ανθρώπινος πόνος δεν τον αφορά παρά μόνο στον βαθμό που του είναι χρήσιμος για να δείχνει πόσο... φιλάνθρωπα αισθήματα έχει. Κανένας δεν υποψιάζεται βέβαια ότι δεν έχει καν αισθήματα! Η χαρά και το προνόμιο αυτής της... γνώσης ανήκουν μόνο σε μένα».

Παρόλο που δεν ήθελε να ανοιχτεί τόσο πολύ, η πικρία, που ξεχειλίζει, δεν μπόρεσε να εμποδίσει τα λόγια της.

«Τέλος πάντων, αυτά δε σ' αφορούν!» κατέληξε σαν να συνήλθε. «Εσύ είσαι η Κατερίνα Σιδέρη, παντρεύτηκες πριν από έναν χρόνο κι έπες θύμα της κτηνωδίας του συζύγου σου. Δεν έχεις παιδιά και θα μείνεις για λίγο μαζί μου! Έγινε κατανοητή;»

«Μάλιστα, κυρία Δελμούζου. Ό,τι πείτε...»

Δεν της διέφυγε η αλλαγή. Από «κυρία Κυβέλη» είχε προαχθεί σε «κυρία Δελμούζου». Ήταν σίγουρη ότι στα μάτια της υπαλλήλου της η αύρα της ήταν πλέον ολόχρυση, όπως και για τους περισσότερους που τη γνώριζαν. Ακόμα κι αυτοί που συναναστρεφόταν, άνθρωποι με όνομα και περιουσία, σχεδόν υποκλίνονταν μόλις την έβλεπαν. Κι αν δεν το έκαναν φανερά, η Κυβέλη ήταν βέβαιη ότι μέσα τους λύγιζαν τη μέση μπροστά στο χρήμα που ήξεραν ότι αντιπροσώπευε. Ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια ο μύθος του Δελμούζου γιγαντωνόταν. Η Ελλάδα βυθιζόταν ολοένα και πιο

βαθιά στην ύφεση, επιχειρήσεις συρρικνώνονταν ή έκλειναν, απλοί άνθρωποι αυτοκτονούσαν κάτω από την πίεση της κατεστραμμένης ζωής τους, ακόμα και οι πλούσιοι παρακολουθούσαν μουνδιασμένοι τις διεθνείς εξελίξεις, καθώς και την πορεία της Ελλάδας στην Ευρώπη, αλλά ο Ορέστης Δελμούζος ήταν από τους ελάχιστους στους οποίους η λέξη «κρίση» ήταν άγνωστη. Ως έννοια δε ανύπαρκτη. Τα συμφέροντά του ήταν όλα μακριά από τα δύσκολα, διάσπαρτες και εδραιωμένες οι επιχειρήσεις του σε Ιαπωνία, Κίνα, Ρωσία, Τουρκία και Αμερική. Ήταν ολόκληρος από απόφιο χρυσάφι, κατ' επέκταση και η γυναίκα του, την οποία όλοι ήταν βέβαιοι ότι λάτρευε. Όπως ακριβώς και τα ανεκτίμητα κομμάτια της συλλογής έργων τέχνης που διέθετε. Ο Ορέστης Δελμούζος ήταν λάτρης του ωραίου και του άρεσε να έχει στην κατοχή του όσα οι άλλοι επιθυμούσαν, αλλά δε θα μπορούσαν ποτέ να έχουν...

Έβαλε πάλι μπρος το αυτοκίνητο και συνέχισε μέχρι την είσοδο του σπιτιού της. Η τεράστια καγκελόπορτα, μόλις ο φρουρός της πύλης την αναγνώρισε, άνοιξε αμέσως, και ο κοντός άνδρας τής χαμογέλασε πλατιά, βγάζοντας το πηλήκιό του για να τη χαιρετήσει. Ήξερε ότι μέχρι να φτάσει στην είσοδο, ο φρουρός θα είχε ειδοποιήσει τόσο τον σοφέρ να έρθει να παραλάβει το αυτοκίνητο, όσο και την οικονόμο για να την περιμένει στο κατώφλι. Δε χρειαζόταν να κάνει τίποτα, δεν υπήρχε λόγος να νοιαστεί για τίποτα. Και η πιο απλή κίνηση, αυτή που κάθε άνθρωπος κάνει όταν φτάνει στο σπίτι του, η αναζήτηση των κλειδιών του δηλαδή, για κείνη ήταν περιττή. Η Άννα θα ήταν πάντα εκεί να της ανοίξει, θαρρείς και περίμενε ακριβώς πίσω από την πόρτα όση ώρα έλειπε, σαν πιστό σκυλί που η επιστροφή του αφεντικού του ήταν ό,τι πιο σημαντικό στη ζωή του. Με την ίδια λογική δεν είχε να νοιαστεί για το τι θα φάει. Ανά τακτά διαστήματα εμφανιζόταν κάποιος από το προσωπικό με έναν δίσκο στα χέρια και της πρόσφερε κάποιο φρούτο, έναν χυμό ή γλυκό, άσχετα αν οι περισσότεροι από αυτούς τους δίσκους γύριζαν ανέγγιχτοι στην κουζίνα. Δεν υπήρχε λόγος να

ψάχνει πού άφησε το βιβλίο που διάβαζε ή το σταυρόλεξο που έλυνε. Έφτανε μόνο να κοιτάξει γύρω της, και κάποιος θα της το έφερνε στα χέρια. Δεν υπήρχε λόγος να προβληματιστεί για το τι θα φορέσει. Υπήρχε πάντα δίπλα της η καμαριέρα της, η Βέρα, που ήξερε τι έπρεπε να ετοιμάσει και πώς να τη χτενίσει. Είχε πάρει εντατικά μαθήματα από τον κομμωτή της, που φυσικά την επισκεπτόταν όποτε χρειαζόταν κάτι που υπερέβαινε τις ικανότητες μιας απλής καμαριέρας. Μία της λέξη ήταν διαταγή. Ήταν βέβαιη ότι το προσωπικό είχε λάβει αυστηρές οδηγίες από τον ίδιο τον Ορέστη, και η στρατιά του σπιτιού έπρεπε να την υπακούει: ήταν η απόλυτη και μοναδική στρατηγός σ' εκείνο το πεδίο, η βασίλισσα του κάστρου. Για όλο τον κόσμο ζούσε το παραμύθι, δίχως τους δράκους φυσικά. Εκείνη γνώριζε, όμως, ότι οι δράκοι ήταν πάντα παρόντες, αλλά στη δική της περίπτωση ήξεραν καλά να κρύβουν τόσο τις φλογισμένες γλώσσες τους όσο και τα κοφτερά τους νύχια. Μόνο η ίδια είχε το «προνόμιο» να γνωρίζει την ύπαρξή τους και τη δύναμή τους...

Πριν καλά καλά σταματήσει το αυτοκίνητο, δύο άντρες έτρεξαν προς το μέρος της. Ο ένας ήταν ο σοφέρ, που δύο φορές την εβδομάδα τού έπαιρνε το αυτοκίνητο για να τρέξει στην κόρη της, και ο άλλος ήταν ο Λεωνίδας, ο επικεφαλής της προσωπικής της φρουράς. Ο Ορέστης, από την πρώτη μέρα που παντρεύτηκαν, της ξεκαθάρισε πως η θέση του δημιουργούσε εχθρούς και η γυναίκα του θα ήταν πάντα εύκολος στόχος για όσους ήθελαν να τον βλάψουν. Έτσι, μόλις περνούσε τη μεγάλη καγκελόπορτα, έπρεπε δίπλα της να βρίσκονται δύο άνδρες, ενώ ο ίδιος κυκλοφορούσε με μια ολόκληρη στρατιά γύρω του. Μερικοί από αυτούς ήταν φανεροί και κάποιοι ακροβολισμένοι σε διάφορα σημεία, έτσι που να έχουν ευρύτερο πεδίο ελέγχου. Ο Λεωνίδας ήταν κοντά τους τέσσερα χρόνια και είχε κερδίσει με το σπαθί του και την ακλόνητη αφοσίωσή του τη θέση του επικεφαλής της προσωπικής της φρουράς· η Κυβέλη όφειλε να ομολογήσει πως ήταν ο πιο συμπαθητικός από τους προκατόχους του. Ήταν στην

ηλικία της, με καστανά γλυκά μάτια και εντυπωσιακό παρουσιαστικό. Εκτός από τους γυμνασμένους μυς του, φυσικά κάτω από το σακάκι του φούσκωνε και το όπλο που πάντα κουβαλούσε μαζί του. Εννοείται ότι στην αρχή ο Ορέστης είχε κάνει τα πάντα για να βεβαιωθεί πως ο άνδρας που θα είχε την ευθύνη της και θα περνούσε τόσες ώρες δίπλα της θα ήταν έντιμος και πως δε θα του έμπαιναν ποτέ αλλόκοτες ιδέες για την όμορφη γυναίκα του εργοδότη του. Όταν διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε κανένας τέτοιος φόβος, τότε και μόνο τότε του εμπιστεύτηκε τη συγκεκριμένη θέση. Εξάλλου ποιος θα ήταν τόσο τρελός ώστε να τολμήσει να ρίξει τα μάτια του στη γυναίκα του Ορέστη Δελμούζου;

Ο Λεωνίδας την πλησίασε φορώντας, όπως πάντα, το τυπικό του χαμόγελο.

«Κυρία Δελμούζου, επιτέλους! Αργήσατε σήμερα», της είπε και με απολογητικό ύφος πρόσθεσε: «Ο κύριος Δελμούζος μάλλον θύμωσε...»

«Όπως κάθε εβδομάδα, Λεωνίδα». Εκείνη πίεσε τον εαυτό της να του απαντήσει ουδέτερα και κατόπιν είχε να αντιμετωπίσει το απορημένο του ύφος μόλις είδε την Κατερίνα να κατεβαίνει από το αυτοκίνητο. «Η Κατερίνα θα μείνει μαζί μας για κάποιο διάστημα», αναγκάστηκε να του εξηγήσει πριν τη ρωτήσει.

Με ένα απλό νεύμα του κεφαλιού ο Λεωνίδας παραμέρισε, αφήνοντας τις δύο γυναίκες να προχωρήσουν στην είσοδο. Ήταν συνηθισμένος να μην εκφράζει απορίες για όσα οι εργοδότες του έκαναν ή έλεγαν. Με το που πάτησαν το πόδι τους στο κεφαλόσκαλο, η πόρτα άνοιξε σαν να διέθετε αυτόματο μηχανισμό, και μόνο όταν έκλεισε πίσω τους η Άννα έκανε ένα βήμα μπροστά, φανερώνοντας την ύπαρξή της τόσο αθόρυβα, ώστε η Κατερίνα αναπήδησε μόλις την αντιλήφθηκε.

«Γεια σου, Άννα», είπε κοφτά η Κυβέλη. «Η κυρία Κατερίνα Σιδέρη θα μένει μαζί μας από σήμερα. Φρόντισε να ετοιμαστεί το δωμάτιο που βρίσκεται δίπλα στο δικό μου».

«Μάλιστα, κυρία...» Αυτό ήταν το μόνο που είπε η γυναίκα

πριν εξαφανιστεί, και η Κατερίνα κοίταξε αμήχανα την Κυβέλη.

«Τι θα λέει τώρα για μένα άραγε;» ρώτησε.

«Πληρώνεται για να κάνει ό,τι της λέω και όχι για να έχει απορίες!» της απάντησε η Κυβέλη, τρίβοντας κουρασμένα τους κροτάφους της.

Ο πονοκέφαλος απειλούσε να της συνθλίψει το κρανίο από λεπτό σε λεπτό και δεν μπορούσε να είναι όσο ευγενική ήταν συνήθως. Προχώρησε στο εσωτερικό του σπιτιού, με την Κατερίνα πίσω της να νομίζει ότι με κάθε της βήμα έμπαινε όλο και πιο βαθιά στη σπηλιά του Αλαντίν. Μόνο στην τηλεόραση είχε δει τέτοια σπίτια και ποτέ δεν πίστεψε πως υπήρχαν στ' αλήθεια, πως δεν ήταν απλώς σκηνικά μιας πολυδάπανης παραγωγής. Οι διαστάσεις των χώρων από μόνες τους ήταν εξωπραγματικές, και την εικόνα έρχονταν να συμπληρώσουν τα έπιπλα, τα χαλιά, οι πίνακες και οι εξαίσιες τοιχογραφίες που κοσμούσαν κάποιους από τους τοίχους. Ακολουθώντας πιστά την Κυβέλη, την είδε να προσπερνάει ένα τεράστιο σαλόνι, όπου στον έναν του τοίχο δέσποζε ένα μαρμάρινο τζάκι που χωρούσε άνετα δύο καθισμένους άντρες στο εσωτερικό του, αλλά εκείνη τη στιγμή ένας σωρός από όμορφα τακτοποιημένα όσο και τεράστια κούτσουρα περίμενε στωικά την αποτέφρωση, για να σκορπίσει ζέστη στον τεράστιο χώρο, τον γεμάτο από βαριά και πανάκριβα, όπως μπορούσε να υποθέσει, έπιπλα.

Η εργοδότηριά της δεν κοντουστάθηκε καν. Προχώρησε στο βάθος προς ένα μικρότερο σαλόνι, που φαινόταν να είναι και ο προορισμός της. Δεν τολμούσε να τη χάσει από τα μάτια της, σίγουρη πως, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα χανόταν στο τεράστιο σπίτι, δίχως ελπίδα να ξαναβρεί την έξοδο. Το μόνο που άλλαζε στον χώρο όπου βρέθηκαν ήταν οι διαστάσεις του, κατά τι μικρότερες από του προηγούμενου, αλλά η πολυτέλεια ήταν κι εδώ έκδηλη. Το αναμμένο τζάκι που υπήρχε εκεί ήταν λίγο μικρότερο. Όλο το σπίτι θαρρείς και περίμενε την οικοδέσποινα να αποφασίσει πού θέλει να καθίσει, άσχετα αν η Κυβέλη έδειχνε

να μη βλέπει τίποτα γύρω της. Πηγαινοερχόταν σαν λιοντάρι σε κλουβί με το κινητό στα χέρια, φορώντας ακόμα τη φτηνή φόρμα που της είχε δανείσει η Κατερίνα για να αλλάξει τα μουσκεμένα ρούχα της λίγες ώρες νωρίτερα. Ακόμα και με αυτά, όμως, η ομορφιά της Κυβέλης Δελμούζου δεν ήταν δυνατόν να φθαρεί ούτε στο ελάχιστο. Τα μαλλιά της ήταν τόσο μακριά, που ξεχύνονταν μέχρι κάτω από τη μέση της, το σώμα της γεμάτο καμπύλες, αρμονικό, καλογυμνασμένο. Παρά την πίεση που την τάλανιζε, παρά την αγωνία που αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά της, η τελειότητα του προσώπου της δεν μπορούσε να κρυφτεί. Τα σκούρα, σχεδόν μαύρα μάτια της, τα τόσο ίδια με της κόρης της, στεφάνωναν δύο καλογραμμένα φρύδια, που εκείνη τη στιγμή, όμως, έσμιγαν, σχηματίζοντας μια ευθεία γραμμή.

Από το πουθενά εμφανίστηκε μια άλλη κοπέλα, η οποία φορούσε στολή.

«Μήπως η κυρία επιθυμεί κάτι;» ρώτησε με απαλή φωνή, άρτια εκπαιδευμένη, όπως συμπέρανε η Κατερίνα. Το βλέμμα της καμαριέρας ήταν ουδέτερο και φυσικά δεν εστίαζε στην κυρία της, αλλά λίγα εκατοστά δεξιότερα.

«Ναι. Φτιάξε δύο καφέδες και φέρε μου δύο παυσίπονα αμέσως», έδωσε μηχανικά την εντολή η Κυβέλη, και η κοπέλα εξαφανίστηκε.

Όρκο θα έπαιρνε η Κατερίνα ότι δεν έλειψε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα, και μπήκε πάλι στο δωμάτιο σπρώχνοντας ένα τρέιλερ με καφέ, μικρά σάντουιτς και φέτες κέικ, ενώ σ' ένα πιατάκι υπήρχαν δύο χάπια κι ένα ποτήρι νερό. Δεν μπόρεσε να μην αναρωτηθεί αν το προσωπικό σ' αυτό το σπίτι είχε μαντικές ικανότητες ώστε να ικανοποιεί τις επιθυμίες των ενοίκων του πριν αυτές εκφραστούν. Διαφορετικά, πώς ήταν δυνατόν ο καφές κι όλα όσα τον συνόδευαν να είναι ήδη έτοιμα; Έμειναν μόνες και τόλμησε να πάρει τον καφέ της. Το στόμα της ήταν τόσο ξερό, που ακόμα και το σάλιο της έγδερνε τον λαιμό όπως κατέβαινε. Η Κυβέλη πήρε τα χάπια και τα κατάπιε με δυσκο-

λία. Κι εκείνη είχε το ίδιο πρόβλημα κατάποσης. Γι' αυτό και αγνόησε τον καφέ.

«Γιατί δεν τηλεφωνούν; Γιατί δεν κάνουν κάτι;» είπε, ενώ δε σταματούσε να πηγαиноέχεται. «Ας μου πουν επιτέλους τι θέλουν, ώστε να το πάρουν και να μου δώσουν πίσω το παιδί μου!»

Δεν είχε τι να της απαντήσει η Κατερίνα και δε δοκίμασε να μιλήσει καν. Όταν ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, αναπήδησε, και το φλιτζάνι του καφέ ταλαντεύτηκε επικίνδυνα στα χέρια της. Ήταν απλώς η οικονόμος, που με ύφος ίδιο και απαράλλαχτο με την προηγούμενη κοπέλα μπήκε ήσυχα και με σταθερή φωνή ανήγγειλε:

«Το δωμάτιο της κυρίας Σιδέρη είναι έτοιμο, κυρία. Σας έχω ετοιμάσει και το μπάνιο σας».

«Ευχαριστώ, Άννα», ήρθε η κοφτή απάντηση.

«Θέλετε τίποτε άλλο;»

«Μπορείς να πηγαίνεις».

Εκείνη το ίδιο αθόρυβα εξαφανίστηκε, αλλά η Κατερίνα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει πια την ερώτηση που τόση ώρα ήθελε να κάνει.

«Τι θα κάνουμε τώρα, κυρία Δελμούζου;»

Η Κυβέλη κοίταξε την κοπέλα σαν να την έβλεπε πρώτη φορά, θαρρείς και αγνοούσε ότι βρισκόταν εδώ και ώρα μαζί της. Το μυαλό της μπήκε πάλι σε λειτουργία.

«Ναι... Δεν πρέπει να καταλάβει κανένας τι συμβαίνει. Οφείλουμε να φερθούμε φυσιολογικά κι εγώ να κάνω ό,τι κάθε μέρα. Πάμε πάνω να σου δώσω ρούχα, να κάνεις ένα μπάνιο, κι εγώ να κοιτάξω το πρόγραμμα για σήμερα, να συνεννοηθώ για το βραδινό φαγητό. Πότε έχουμε καλέσει τους Νικολάου; Δεν μπορώ να θυμηθώ, μα ελπίζω να μην είναι για απόψε. Ύστερα υπάρχει κι εκείνο το φιλανθρωπικό γκαλά στο Μιλάνο... Για πότε εί-
ναι κι έχω υποσχεθεί ότι θα πάω;»

Τίποτα δεν καταλάβαινε η Κατερίνα, αλλά δεν άνοιξε το στόμα της. Η Κυβέλη παραμιλούσε ενώ προχωρούσε στο αχανές σπί-

τι. Ακολούθησαν την ίδια διαδρομή όπως κι όταν μπήκαν, και μόλις σταμάτησαν στο τεράστιο χολ, τότε πρόσεξε ότι δίπλα στην εντυπωσιακή, στρωμένη με πάλλευκα μάρμαρα σκάλα υπήρχε και η στολισμένη πόρτα ενός ανελκυστήρα, που πίσω της βιάστηκε να χαθεί η Κυβέλη. Αν εκείνη δε βιαζόταν να την ακολουθήσει, η εργοδότριά της δε θα καταλάβαινε την απουσία της. Το παραμλητό συνεχιζόταν και τα λόγια της δεν έβγαζαν νόημα. Ακόμα κι έτσι, όμως, η Κατερίνα δεν μπορούσε να μη θαυμάσει τη νέα πολυτέλεια που αντίκριζε. Παχιά μοκέτα στρωμένη σε όλους τους χώρους έπνιγε τον ήχο των βημάτων τους, πανάκριβα έπιπλα και πίνακες παντού σ' έναν χώρο που θύμιζε λόμπι πολυτελέστατου ξενοδοχείου, έχοντας τριγύρω έναν σωρό κλειστές πόρτες, σκαλισμένες, με χρυσές λεπτομέρειες και χρυσά πόμολα. Από τα κουμπιά στον ανελκυστήρα η Κατερίνα κατάλαβε πως υπήρχε άλλος ένας όροφος πάνω από αυτόν στον οποίο βρίσκονταν. Το μυαλό της είχε θολώσει πια με όσα είχε δει και δεν μπόρεσε να εμποδίσει ένα τσίμπημα ζήλιας. Κάποιες γυναίκες τα είχαν όλα τελικά και δεν ήταν και ευτυχισμένες. Εκείνη και με τα μισά θα χαμογελούσε συνεχώς από ευτυχία και θα λάτρευε τον άντρα που θα της τα πρόσφερε, ακόμα κι αν ήταν κακάσχημος και γέρος, και ο Δελμούζος δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο. Και το παιδί δεν ήταν δικό του... Άρα η κυρία ήταν δέκα χρόνια παντρεμένη, αλλά όχι πιστή. Κάποιοι άνθρωποι τελικά είναι αχάριστοι!

Η ίδια πέρασε όλη της τη ζωή σ' ένα τριάρι διαμέρισμα, στριμωγμένη με τα άλλα μέλη της οικογένειάς της, που δεν ήταν και λίγα. Εκτός από τους γονείς και τα τρία αδέρφια της, έμενε στο σπίτι και η γιαγιά της. Ο ένας πάνω στον άλλο στην κυριολεξία, κι όταν βρήκε εκείνη τη θέση και διαπίστωσε πως θα είχε ένα ολόκληρο σπίτι στη διάθεσή της στην εξοχή και πως η μόνη της έγνοια θα ήταν η φροντίδα ενός πανέμορφου μωρού, πέταξε από τη χαρά της. Ήταν βέβαια εντελώς απομονωμένο και αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο, έξω από το Καπανδρίτι, σε

μια περιοχή που λεγόταν Μετόχι, αλλά είχε όλες τις ανέσεις και επιπλέον της είχε διατεθεί αυτοκίνητο ώστε να πηγαиноέρχεται στο χωριό για τα ψώνια της. Από το παράθυρό της κάθε πρωί αντίκριζε καταπράσινα δέντρα και όχι τα μπαλκόνια της απέναντι πολυκατοικίας, έβγαιναν βόλτες με τη μικρή στο καρότσι και ανάσαινε την καθαρή αύρα, που έσμιγε με τις μυρωδιές της φύσης. Ακόμα κι όταν έβρεχε, η Κατερίνα άνοιγε τα παράθυρα να μπει φρέσκος αέρας, ποτισμένος με κείνη την ιδιαίτερη ανάσα της βροχής. Την άνοιξη όλα γύρω της λουλούδιζαν, μαζί και η μικρούλα, που κάθε μέρα γινόταν πιο έξυπνη, πιο γλυκιά, πιο γελαστή. Τα καλοκαίρια στο Μετόχι η λέξη «καύσωνας» ήταν άγνωστη, και η Κατερίνα δεν ήθελε να θυμάται την ταλαιπωρία στο πατρικό της, την ανυπόφορη ζέστη, τους τοίχους, που πύρωναν, που συσώρευαν τη θερμοκρασία και την απέβαλλαν τις νύχτες, κάνοντας μαρτύριο τις ατέλειωτες ώρες που στριφογυρνούσε στα ιδρωμένα της σεντόνια. Τα λεφτά ποτέ δεν έφταναν για ένα κλιματιστικό, κι όταν τελικά το αγόρασαν, μπήκε στο σαλόνι και το χρησιμοποιούσαν με φειδώ και μόνο όταν το θερμόμετρο σκαρφάλωνε πάνω από τους σαράντα βαθμούς, μια και ο λογαριασμός του ρεύματος ήταν μόνιμη απειλή πάνω από το κεφάλι τους. Με την καινούργια της δουλειά είχε αλλάξει ζωή, είχε έναν μισθό που της επέτρεπε να συμβάλλει και στις σπουδές των μικρότερων αδερφών της, ενώ ο χώρος που καταλάμβανε στο σπίτι ήταν τώρα διαθέσιμος για τους υπόλοιπους. Η εργοδότηριά της ήταν βέβαια πολύ γενναιόδωρη. Εκτός από τα λεφτά που της έδινε κάθε μήνα για τα έξοδα του σπιτιού και τον παχυλό μισθό της, κάθε φορά που ερχόταν, κουβαλούσε και διάφορα μικροπράγματα. Πότε ένα βιβλίο, πότε μια κολόνια ή μια μπλουζά, cd και dvd, για να γεμίζει τις ώρες που δεν την απασχολούσε η Μαργαρίτα, λιχουδιές από τα ταξίδια της. Το σπίτι το είχε ετοιμάσει με μεγάλη φροντίδα, υπήρχε τζάκι στο σαλόνι, κλιματιστικό σε κάθε δωμάτιο, παρόλο που δεν ήταν απαραίτητο, η κουζίνα διέθετε συσκευές τελευταίας τεχνολογίας, τηλεό-

ραση και DVD Player σε κάθε δωμάτιο, δορυφορική, και γενικά ό,τι ζητούσε η Κατερίνα το είχε. Ειδικά τον πρώτο καιρό νόμιζε ότι βρισκόταν στον Παράδεισο. Τώρα, όμως, που έβλεπε το σπίτι στο οποίο ζούσε η ίδια η κυρία Δελμούζου καταλάβαινε πως εκείνο ήταν απλώς μια φτηνή απομίμηση.

Είχαν μπει πια στο δωμάτιο που θα τη φιλοξενούσε, και το βλέμμα της άρχισε να πηγαινοέρχεται σαν τρελό από την παχιά μοκέτα και το γιγάντιο κρεβάτι με τις σκαλιστές κολόνες μέχρι το κομψό σαλονάκι που υπήρχε ως συνέχεια της κρεβατοκάμαρας, ενώ μια άλλη πόρτα, που ήταν ανοιχτή, αποκάλυπτε το μπάνιο με την τεράστια μπανιέρα. Τελευταία στιγμή θυμήθηκε να κλείσει το στόμα της από την έκπληξη που της προκάλεσε εκείνο που η εργοδότηριά της αποκάλεσε «δωμάτιο».

«Κυρία Δελμούζου», τόλμησε να ψελλίσει, «αυτό είναι πάρα πολύ... Τι θα πει ο κύριος Δελμούζος αν μάθει πού με βάλατε να μείνω; Εμένα που είμαι...»

«Εσύ είσαι φιλοξενούμενη, Κατερίνα!» τη διέκοψε η Κυβέλη εκνευρισμένη. «Μην το ξεχνάς. Δεν είσαι υπάλληλός του και θα του φαινόταν παράξενο αν σου έδινε ένα από τα δωμάτια που προορίζονται για το προσωπικό!»

«Σωστά...» συμφώνησε η Κατερίνα και χαμήλωσε το κεφάλι. «Αλλά δεν έχω ξαναμείνει σε τέτοιο δωμάτιο. Αισθάνομαι περίεργα...»

«Θα το συνηθίσεις, φαντάζομαι...» της απάντησε, και η ειρωνεία χρωμάτισε τη φωνή της χωρίς να το θέλει.

Δεν απευθυνόταν στην ξαφνιασμένη και τρομαγμένη κοπέλα το σαρκαστικό σχόλιο, αλλά στην ίδια, που είχε μαγευτεί όταν επισκέφθηκε με τους γονείς της πρώτη φορά εκείνο το ανάκτορο. Ο Ορέστης, σίγουρος για την επίδραση που ασκούσε το σπίτι στους καλεσμένους του, χαμογελούσε με το ύφος του νικητή. Θυμόταν τον εαυτό της να κοιτάζει γύρω της, χαμένη από την πολυτέλεια δίχως όρια. Ακόμα κι όταν ήρθε να μείνει ως οικοδέσποινα πια, δε χόρταινε να εξερευνά τους τεράστιους χώ-

ρους και να χαίρεται σαν μικρό παιδί για καθετί καινούργιο που ανακάλυπτε. Το σπίτι στον πρώτο όροφο είχε οχτώ κρεβατοκάμαρες, που στην ουσία ήταν σουίτες, με μικρά σαλόνια και ατομικά μπάνια, ενώ οι δύο μεγαλύτερες κρεβατοκάμαρες του σπιτιού διέθεταν κι ένα ξεχωριστό δωμάτιο-ντουλάπα. Στον πάνω όροφο υπήρχε σάουνα και γυμναστήριο, ενώ στο ισόγειο, εκτός από τους τεράστιους χώρους υποδοχής, την τραπεζαρία και την κουζίνα, υπήρχε και το εντυπωσιακό γραφείο του Ορέστη. Στον ημιώροφο βρισκόταν το σαλόνι για το προσωπικό, μια μικρή κουζίνα για τις ανάγκες τους, το δωμάτιο με τα πλυντήρια, τα στεγνωτήρια και το σιδερωτήριο, καθώς και τα δωμάτια του προσωπικού. Στο υπόγειο υπήρχε η μηχανή που κινούσε τη μικρή εκείνη πολιτεία. Καυσήρες, λέβητες, τεράστιες γεννήτριες και μεγάλες αποθήκες. Ο κηπουρός και ο σοφέρ έμεναν σε ξεχωριστό οίκημα στις παρυφές του οικοπέδου, μαζί με κάποιους από τους άνδρες της φρουράς του Ορέστη. Εβδομάδες τής χρειάστηκαν για να τα εξερευνήσει όλα και να αναλάβει σιγά σιγά τη διακυβέρνηση του μικρού κράτους στο οποίο θα βασίλευε. Ή μήπως δεν ήταν έτσι τελικά; Μήπως η βασίλισσα είχε λιγότερες ελευθερίες και από την τελευταία σκλάβα ενός αφέντη που γρήγορα, και αφού κατέκτησε το αντικείμενο του πόθου του, το θεώρησε δεδομένο και το κατέταξε στα υπόλοιπα κομμάτια της συλλογής του;

ΔΕ ΘΑ ΠΑΘΕΙ ΤΙΠΟΤΕ ΑΝ ΚΑΝΕΙΣ Ο,ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΜΕ.
ΠΕΝΤΕ ΛΟΥΚΕΤΑ, ΠΕΝΤΕ ΚΛΕΙΔΙΑ.
ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΑΚΟΥΣ, ΘΑ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙΣ
ΚΙ ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΛΟΥΚΕΤΟ ΤΟΥ.
ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΣΟΥ.
ΑΝ ΜΙΛΗΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ, ΔΕ ΘΑ ΤΗ ΔΕΙΣ ΠΟΤΕ
ΞΑΝΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΗ!
ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΟΔΗΓΙΕΣ...

Από κείνη την ώρα άρχισε ο εφιάλτης. Η μικρή κόρη της Κυβέλης ήταν στα χέρια απαγωγέων, δεμένη με πέντε αλυσίδες σαν μικρό ζώο. Δεν μπορούσε να ζητήσει βοήθεια από κάποιον, αφού κανένας δεν ήξερε την ύπαρξη του παιδιού. Ούτε καν ο άντρας της, ο παντοδύναμος Ορέστης Δελμούζος. Έπρεπε να υπακούσει με όποιο τίμημα...

Τα λάθη πληρώνονται.

Καμιά φορά πολύ πιο ακριβά απ' όσο αντέχει κανείς.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21356

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η